

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă "Sfânta MARIA"
511 Adelaide Road, Berhampore, 6023,
Wellington, Noua Zeelandă
Telefon: 0064 4 389 1630;
e-mail: saintmariawellington@gmail.com

CUVÂNTUL ROMÂNESC de Wellington

Buletin Parohial nr.1, luna Iulie 2013

Din acest număr:

- ❖ Despre Biserică;
- ❖ Sărbătorile lunii Iulie;
- ❖ Din viața Parohiei;
- ❖ Învățăături duhovnicești;
- ❖ Pagina gospodinelor;
- ❖ Povestea vorbeii;
- ❖ Pagina copiilor.

Programul liturgic pe luna Iulie

- ❖ 7 Iulie 2013: Duminica a 2-a după Rusalii, a Sf. Români, ora 9:00 Utrenia; ora 10:00 Sf. Liturghie;
- ❖ 14 Iulie 2013: Duminica a 3-a după Rusalii, Sf. Părinți de la Sinodul 4 Ecumenic, ora 9:00 Utrenia; ora 10:00 Sf. Liturghie;
- ❖ 20 Iulie 2013: Sâmbătă, Sf. Prooroc Ilie Tesviteanul, ora 9:00 Utrenia; ora 10:00 Sf. Liturghie;
- ❖ 21 Iulie 2013: Duminica a 4-a după Rusalii, Vindecarea slugii sutașului, ora 9:00 Utrenia; ora 10:00 Sf. Liturghie;
- ❖ 28 Iulie 2013: Duminica a 5-a după Rusalii, Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei, ora 9:00 Utrenia; ora 10:00 Sf. Liturghie.

"Începutul înțelepciunii este frica de Domnul"(Psalmul 110. 10)

"Într-o lume în care noi suntem stăpâni de drept și totul e al nostru și nu avem Stăpân și Creator, mai apare câte unul (ca un extraterestru, care nu este din lume) care să vorbească de Dumnezeu, de viețuire în Hristos, de Biserică, de dragoste frățească, smerenie și altele de care nu am auzit deloc, sau am auzit vreodată din povești." - Așa grăit-a cel nebun care a zis în inima lui că nu este Dumnezeu.

Dar noi, creștinii ortodocși, mădulare ale Bisericii, care este Trupul lui Hristos, știm că lumea e făcută de Dumnezeu, Care este Creatorul și Stăpânul ei și al nostru și propovăduitorii care vestesc Evanghelia, sunt trimișii Lui. Știm că trebuie să ne iubim aproapele ca pe noi înșine și să avem smerenie față de toți și că trebuie să ne purtăm sarcinile unii altora și să ne temem ca nu cumva să-L supărăm pe Dumnezeu. Mai știm de asemenea că Dumnezeu le stă împotriva celor mândri, iar celor smeriți le dă har. Dar acum să ne întrebăm cinstit, așa cum ne îndeamnă conștiința: în care grupă suntem? Dacă nu suntem între cei nebuni, ci credem în Dumnezeu, suntem mai buni la teorie, sau la practică? Numai împlinind credința în fapte bune, vom ajunge la începutul drumului, adică la începutul înțelepciunii și la teama de a nu-L supăra cumva pe Dumnezeu.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, punem început Revistei parohiale într-un nou format, cu dorința de a răspândi o rază de lumină, de bucurie, de pace, de nădejde și de dragoste frățească.

Dumnezeu să binecuvânteze pe cei ce cred în Hristos și împlinesc credința în viața lor!

Preot Nicolae Floroiu

DESPRE BISERICĂ

Viața noastră a creștinilor ortodocși practicantși gravitează în jurul lui Hristos, Care este Capul Bisericii. De aceea, în cele ce urmează, vom vorbi despre o însușire a Bisericii (urmând ca în numerele viitoare să vorbim și despre celelalte însușiri), anume **UNA**, după *Învățătura de Credință*, așa cum o mărturisim în simbolul *Credinței*, în articolul IX, care spune:

„Și într-una sfântă, sobornicească și apostolească Biserică”.

***Ce ne învață acest articol?**

Acest articol ne învață să credem în Sf. Biserică, pe care ne-o înfățișează ca fiind una, sfântă, sobornicească și apostolească.

***Ce este Biserica?**

a) Ca așezământ sfânt, Biserica este comuniunea și comunitatea sacramentală a oamenilor cu Dumnezeu, întemeiată de Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, plină de viață și de lucrarea Duhului Sfânt, spre sfințirea și mântuirea oamenilor;

b) Biserica este acel locaș sfânt, public al creștinilor, ale cărui începuturi le avem chiar de la Mântuitorul (foișorul de sus, în care a avut loc Cina cea de Taină, Luca 22, 12 și urm.) și Sfinții Săi Apostoli (Fapte 1, 13-14; 2, 1; 10, 9; 20, 7-8), în care este preamărit Dumnezeu, săvârșindu-se Sfânta Liturghie, precum și toate Tainele, slujbele, rugăciunile cultului public și multe dintre ierurgii, și în care, adunându-se credincioșii pentru slăvirea lui Dumnezeu, se fac părtași de adevărurile și darurile mântuirii ce li se mijlocesc de Episcopul și Preoții Bisericii. Biserica creștină, ca locaș de cult, implică cu necesitate locul prea sfânt în care Se jertfește în continuare, dar nesângeros, Hristos, pentru mântuirea noastră (Sfânta Euharistie), prin lucrarea Duhului Sfânt, prezent în Biserică, dar Care coboară și de sus la invocarea Episcopului sau Preotului în Tainele Bisericii.

Termenul de **Biserică - locaș de închinare**, implică în mod necesar pe cel de **Biserică ca așezământ și instituție sfântă** pentru mântuirea noastră, adică pe cel de **comunitate** sacramentală a oamenilor cu Dumnezeu. Și acestea două, la rândul lor, implică prezența și lucrarea lui Hristos în Biserică. Căci, la fel cu Sfântul Apostol Pavel, și creștinii de astăzi, când rostesc în diferitele lor limbi cuvântul Biserică, subînțeleg prezența și lucrarea Domnului nostru Iisus Hristos în ea, fie că vorbesc de locașul bisericesc în care se adună comunitatea locală a celor de aceeași credință, fie de largă și continuă comunitate bisericească.

Hristos este prezent în comunitatea bisericească, în Biserica ce este trup al Său, pentru că Se aduce jertfă în locașurile bisericești și Se împărtășește în ele, prin Trupul și Sângele Său jertfite (Sf. Euharistie) și prin harul tuturor Tainelor, membrilor comunității din fiecare locaș.

***Cine face parte din Biserică?**

Din Biserică fac parte toți cei uniți prin aceeași credință în Hristos, care se împărtășesc din aceleași Sf. Taine și care sunt împărțiți în cler și popor. Ea cuprinde de asemenea și pe ființele spirituale netrupești, înzestrate cu minte și libertate și care sunt nevăzute, adică pe sfinții îngeri, precum și pe toți drepții adormiți în Domnul.

***Când a întemeiat Mântuitorul Biserica Sa?**

Mântuitorul a întemeiat Biserica prin însăși jertfa Sa pe Cruce (Fapte 20, 28) și Învierea din morți, și a făcut-o văzută ca o comuniune și comunitate concretă sacramentală a oamenilor cu Dumnezeu în a cincizecea zi după Înviere, la Cincizecime sau Rusalii, când Apostolilor, investiți acum, în mod distinct, cu toată puterea Duhului Sfânt (Fapte 2, 1-4), li s-au adăugat toți cei care, „simțindu-se pătrunși la inimă de puterea Duhului la predica Apostolilor, s-au convertit și s-au botezat, primind darul Sfântului

Duh. Și aceștia au fost ca la trei mii de suflete, stăruind „în învățătura Apostolilor și în împărtășire, în frângerea pâinii și în rugăciuni” (Fapte 2, 37- 38, 41- 42). Din ziua Cincizecimii Biserica apare, deci, ca o comunitate de credincioși organizată ca iconomi ai Tainelor lui Dumnezeu.

****Cum înfățișează Descoperirea dumnezeiască legătura dintre Hristos și Biserica Sa?***

Descoperirea dumnezeiască ne arată că Mântuitorul este capul Bisericii, iar Biserica este trupul Lui, cum ne învață Sf. Apostol Pavel: „... și L-a dat pe El cap Bisericii, care este trupul Lui, plinirea Celui ce plinește toate întru toți” (Efes. 1, 22-23); „Și El este capul trupului, al Bisericii; El este începutul, Întâiul-Născut din morți, ca să fie El cel dintâi întru toate. Căci în El a binevoit (Dumnezeu) să sălășluiască toată plinirea. Și printr-Însul toate cu Sine să le împace, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, făcând pace prin El, prin sângele crucii Sale” (Col. 1, 18-20). Același Apostol al neamurilor, adresându-se romanilor și corintenilor, prezintă Biserica în calitatea ei de comunitate concretă de credincioși, organizată ierarhic, prin imaginea unui trup cu multe mădulare, fiecare dintre acestea avându-și vocația și lucrarea proprie: „Precum într-un singur trup avem multe mădulare și mădularele nu au toate aceeași lucrare, așa și noi, cei mulți, un trup suntem în Hristos și fiecare suntem mădulare unii altora, și avem felurite daruri, după harul ce ni s-a dat...” (Rom. 12, 4-6). În Biserică, credincioșii formează un singur trup, subliniază Sfântul Apostol Pavel: „Iar voi sunteți trupul lui Hristos și mădulare (fiecare) în parte” (I Cor. 12, 27), „pentru că într-un Duh ne-am botezat noi toți, ca să fim un singur trup, fie iudei, fie elini, fie robi, fie liberi, și toți la un Duh ne-am adăpat. Căci și trupul nu este un mădular, ci multe” (I Cor. 12, 12-13). „Mădularele trebuie să se îngrijească deopotrivă unele de altele” (I Cor. 12, 25). Sf. Tradiție susține și ea de la început că Hristos e capul Bisericii, iar aceasta, trupul Lui.

****Cum ne facem membri ai Trupului tainic al Domnului, adică ai Bisericii?***

Devenim membri ai Bisericii prin harul Sf. Taine, îndeosebi prin Sf. Botez, Taina Mirungerii și Sf. Împărtășanie. Prin Sf. Botez devenim făpturi noi în Hristos și mădulare ale Bisericii, murind și înviind în chip tainic cu Hristos. Prin Taina Mirungerii, nou-botezatul primește mulțime de daruri pentru întărirea și creșterea în viața cea nouă primită la Botez, iar prin Sfânta Împărtășanie se realizează deplina încorporare a omului în Hristos și unirea cu El începută în Taina Botezului și întărită în Taina Mirungerii, potrivit cuvintelor Mântuitorului: „Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu întru Mine rămâne și Eu întru el” (Ioan 6, 56). Tâlcuind aceste cuvinte, Sf. Chiril al Alexandriei spune: «Primind în noi Trupul, trupește și duhovnicește, pe Fiul cel după fire și adevărat, unit după ființă cu Tatăl... am primit mărirea de a ne face părtași și de a ne împărtăși cu firea cea mai presus de toate. Dacă vrei să înțelegi trupul lui Hristos ascultă pe Apostol, care zice credincioșilor: „voi însă sunteți trupul și mădularele lui Hristos” (I Cor. 12, 27). Dacă, deci, voi sunteți trupul și mădularele lui Hristos, taina voastră e așezată pe masa Domnului: primiți taina voastră. Răspundeți „Amin” la ceea ce sunteți și răspunzând, subscrieți. Căci auzi: „Trupul lui Hristos” și răspunzi: „Amin”. Fii mădular al trupului lui Hristos, pentru ca Aminul să fie adevărat».

„Credincioșii cunosc trupul lui Hristos, dacă nu neglijează să fie trupul lui Hristos. Să fie trupul lui Hristos, dacă vor să trăiască din Duhul lui Hristos. Din Duhul lui Hristos nu trăiește decât trupul lui Hristos... O, taină a evlaviei! O, semn al unității! O, lanț al dragostei! Cine vrea să trăiască, are unde și ce să trăiască. Să se apropie, să creadă; să fie întrupat Lui, ca să fie viu».

Numai prin toate aceste trei Taine, Botezul, Mirungerea și Euharistia, omul se încorporează deplin în Hristos, devenind mădular al Trupului Său, Biserica, și obține calitatea deplină de creștin.

****Cine sunt membrii Bisericii?***

Membrii Bisericii de pe pământ sau luptătoare sunt toți cei care s-au încorporat în Hristos, prin Botez, Mirungere și Euharistie, mărturisind aceeași credință una și întregă a Bisericii, afară de eretici,

de schismatici și de lepădații de credință, care singuri s-au așezat în afara Bisericii. Membrii Bisericii biruitoare sunt dreptii și îngerii.

Unii eretici au susținut și susțin că numai dreptii, nu și păcătoșii, fac parte din Biserica luptătoare. Mântuitorul însă, printr-o seamă de pilde, ca aceea a neghinei (Matei 13, 24-39), a năvodului (Matei 13, 47-48), a ospățului (Matei 22, 2-11), a celor zece fecioare (Matei 25, 1-13), a turmei în care sunt oi și capre (Matei 25, 32) și în parabola cu oaia cea rătăcită (Matei 18, 12), ne-a învățat că și păcătoșii fac parte din Biserică. Mântuitorul arată chiar o grijă deosebită pentru cei păcătoși: „N-au trebuință cei sănătoși de doctor, ci cei bolnavi” (Matei 9, 12). Păcătoșii ocupă și ei loc în Biserica Lui. Despărțirea dreptilor și a păcătoșilor va avea loc la judecata viitoare, când în Împărăția cea veșnică a lui Dumnezeu nu vor intra decât cei drepti. Despre membrii Bisericii, Mărturisirea lui Dositei zice: «Credem că membri ai Bisericii sobornicești sunt toți și nu numai credincioșii, cei ce venerează adică, fără să se îndoiască, credința curată a Mântuitorului Hristos, așa cum a fost învățată de El, de Apostoli și de Sfintele Sinoade Ecumenice. Aceștia sunt membri ai Bisericii, chiar dacă unii dintre ei ar fi vinovați de tot felul de păcate. Căci dacă n-ar fi membri ai Bisericii cei ce cred, dar viețuiesc în păcate, nu ar fi judecați de Biserică. Fiind însă judecați de Biserică și îndemnați la căință și conduși la calea poruncilor mântuitoare, sunt și se recunosc membri ai Bisericii sobornicești, chiar de ar fi pătați de păcate, numai din motivul că n-au căzut în deznădejde și stăruie în credința sobornicească și dreaptă.

*** De ce se numește Biserica „UNA”?**

Pentru că Mântuitorul a întemeiat o singură Biserică (Matei 16, 18), nu mai multe, pentru că Biserica are un singur cap, pe Iisus Hristos, pentru că ea este înfățișată ca singură mireasă a lui Hristos (Efes. 5, 27), ca o casă a lui Dumnezeu și a lui Hristos (Evr. 3, 6; 10, 21), ca Trupul unic al lui Hristos (Rom. 12, 5), ca o singură turmă (Ioan 10, 16; 21, 15). „Mă rog... ca toți să fie una; Precum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia întru Noi să fie una... Eu întru ei și Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârșiți întru unime” (Ioan 17, 20-23). Sf. Apostol Pavel spune efesenilor că ei sunt „un trup și un duh, precum și chemați ați fost la o singură nădejde a chemării voastre. Este un Domn, o credință, un Botez” (Efes. 4, 4-5). E o unitate mai presus de fire, pe care Mântuitorul o aseamană cu unitatea dintre tulpină viței și mlădițe: „Eu sunt tulpina viței, voi mlădițele” (Ioan 15, 5). Biserica este una prin credință, viață duhovnicească, cult și conducere. Sfinții Părinți mărturisesc fără încetare unitatea Bisericii. Sfântul Ciprian spune că unitatea Bisericii a fost preînchipuită de corabia lui Noe, de femeia Rahab și de cămașa cea necusută a lui Hristos. Păstorul lui Herma susține că, deoarece e o singură pecete a darului Duhului Sfânt, o singură cugetare, o singură minte, o singură credință și o singură dragoste, clădirea turnului, adică a Bisericii, are o singură culoare: ca a soarelui. Sfântul Irineu arată că Biserica păzește propovăduirea și credința «ca și cum ar locui o singură casă, crede acestora ca și cum ar avea un singur suflet și o singură inimă și le predică, le învață și le predă armonic, ca și cum ar avea o singură gură».

Învățătura celor doisprezece Apostoli cuprinde acest fragment din rugăciunea euharistică a vremii sale: «După cum această pâine frântă era răspândită pe munți și coline și, fiind adunată, a ajuns una, tot așa să se adune Biserica Ta de la marginile pământului în Împărăția Ta». E un singur Tată, e un singur Cuvânt, e un singur Duh Sfânt, e o singură mamă Fecioară pe care «Mie-mi place s-o numesc Biserică», zice Clement Alexandrinul. «E un singur Dumnezeu, un singur Hristos și o singură Biserică» zice Sfântul Ciprian. «E o singură credință, un singur Hristos, un singur Dumnezeu Tatăl, un singur Domn Iisus Hristos, Fiul Său, și un singur Duh Sfânt», zice Rufin.

***Dacă Biserica este una, de ce, totuși, partea ei văzută are mai multe căpetenii, în persoana Episcopilor eparhioți?**

*Apostolii, întemeind fiecare Biserici, au pus în fruntea acestora câte un Episcop, ca urmaș al lor. Acești Episcopi nu împart Biserica după numărul Episcopilor, pentru că acestea sunt numai părți alcătuitoare ale Bisericii, care este una. **Episcopii nu sunt decât slujitori ai lui Iisus Hristos** (I Cor. 4, 1), după cuvântul Sfântului Apostol Pavel: „Împlinesc, în trupul meu, lipsurile necazurilor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica, al cărei slujitor m-am făcut, după iconomia lui Dumnezeu” (Col. 1, 24-25). Același Sf. Apostol înfățișează astfel rolul său când scrie către corinteni: „Căci noi împreună lucrători cu Dumnezeu suntem; voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu... Altă temelie nimeni nu poate să pună, decât cea pusă, care este Iisus Hristos” (I Cor. 3, 9, 11).*

SĂRBĂTORILE LUNII IULIE

*În afara Duminicilor în care se săvârșește Sfânta Liturghie, în luna Iulie, printre Sfinții amintiți în Sinaxar, prăznuim la 2 Iulie **Punerea Acoperământului Maicii Domnului în Biserica din Vlaherne**, la 20 Iulie pe **Sfântul Prooroc Ilie**, iar la 27 Iulie pe **Sfântul Mare Mucenic Pantelimon**.*

Punerea Acoperământului Maicii Domnului în Biserica din Vlaherne

În zilele dreptcredinciosului împărat Leon (anii 456-457) erau în Constantinopol doi bărbați cinstiți, din rândurile senatorilor, anume Galvie și Candid, frați după trup. Și sfātuindu-se între ei, au cerut împăratului învoirea de a merge la Ierusalim, să se închine la Sfintele locuri. Și, luând învoire, au purces la drum. Deci, ajungând în Palestina, au mers în Galileea, vrând să vadă Nazaretul și casa Preacuratei Fecioare, în care, după Bunăvestirea Arhanghelului și prin venirea Sfântului Duh, S-a zămislit Dumnezeu-Cuvântul cel negrăit. Și, umblând ei și ostenindu-se, s-au odihnit, peste noapte, într-un sat din apropiere. Acolo, după dumnezeiasca purtare de grijă, au găzduit la casa unei femei văduve, bătrână de ani și cinstită prin viața ei curată.

Deci, pe când cinau ei, au văzut o altă cameră deosebită, în care erau multe lumânări aprinse și, de unde, arzând tămâie, ieșea o mireasmă de aromate, căci acolo, era ascuns cinstitul veșmânt al Maicii lui Dumnezeu, și zăceau, acolo, mulți bolnavi. Și se minunau senatorii, de acel lucru străin, și, socotind că acolo se păstrează ceva scump, din Legea Veche, au rugat pe cinstita femeie să cinze cu ei, în vreme ce o întrebau. Iar ea, la început, tănuia, zicând: „Iată, cinstiți, bărbați, toți bolnavii aceștia, tămăduire așteaptă și toate bolile nevindecate, aici, cu înlesnire, se tămăduiesc”. Iar senatorii, auzind acestea, au început, cu și mai mare stăruință, a o întreba: „Oare, pentru ce pricină, un dar și o putere de facere de minuni, ca aceasta s-a dăruit locului acestuia?” Iar ea, încă tănuind adevărul, a zis: „Se povestește, în neamul nostru, că, unuia din părinții noștri, i s-a arătat Dumnezeu, în acest loc și, de atunci, locul acesta

s-a umplut de darul lui Dumnezeu și se fac, acolo, minuni”. Iar ei, luând aminte la cuvintele femeii, în inimile lor s-au aprins, ca, odinioară, inimile lui Luca și Cleopa, și au grăit către dânsa: „Te rugăm, pe Dumnezeu cel viu, să ne spui adevărul”. Deci, femeia, rugată, a zis: „O, bărbați aleși, nimeni, până astăzi, n-a știut această taină dumnezeiască, pe care mă siliți să v-o spun. Dar, de vreme ce să văd dreptcredincioși, vă spun vouă această taină, nădăjduind că o veți păzi, nespunând-o la nimeni. Aici, este ascuns, de mine, veșmântul Precuratei Fecioare Maria. Că, pe când s-a mutat ea la cele cerești, în ziua îngropării sale, uneia din strămoașele mele, după hotărârea Precuratei înseși, i s-a dat acest veșmânt. Iar ea, luând veșmântul, îl păzea pe el cu cinste, în toate zilele vieții sale. Și, murind ea, l-a încredințat unei fecioare din neamul său, poruncindu-i, cu jurământ, ca și fecioria să-și păzească, în cinste Pururea Fecioarei, Născătoarei de Dumnezeu. Și așa, din fecioară în fecioară, anii trecând, acest sfânt veșmânt a ajuns în mâinile mele. Iar, de vreme ce nu se mai află nici o fecioară în neamul meu, căreia să-i încredințez această taină v-o spun vouă, ca să știți, pentru care pricină se fac aici minuni”.

Deci, ei, făgăduind să păstreze taina, au rugat pe bătrână să le îngăduie a priveghea cu rugăciuni, toată noaptea, lângă sfântul veșmânt. Deci, întând ei înăuntru, au văzut un sipet în care se păstra sfântul veșmânt. Și, pe când se rugau ei, cu lacrimi, către Născătoarea de Dumnezeu, făcând multe metanii, cu lumini și cu arome, le-a venit gândul ca să dăruiască acea comoară, împăratului lor din Constantinopol. Și, luminându-se de ziuă și mulțumind femeii, au dat îmbelșugată milostenie și s-au dus în cale, spre Ierusalim, făgăduind să vină iarăși, pe acolo, când se vor întoarce în țara lor.

Au ajuns cu bine la Ierusalim și au îngenunchiat la toate locurile sfințite de Mântuitorul, apoi, au luat drumul întoarcerii. Și poposind iarăși la bătrâna aceea, au petrecut noaptea lângă racla sfântului veșmânt. Iar, la plecare, cu învoirea bătrânei, care nu mai avea în neamul ei nici o fecioară, căreia să-i lase această moștenire, au luat cu ei sfântul veșmânt, lăsând multe daruri. Și, purtându-i de grijă, au mers până la cetatea împărătească a Constantinopolului. Acolo, au înștiințat pe marele împărat Leon și pe împărăteasa Verina, asemenea și pe Ghenadie patriarhul, înaintea cărora, descoperind cinstita raclă, au văzut sfântul veșmânt, umplându-se ei de negrăită bucurie. Deci, luându-l, l-au dus cu slavă în Biserica Vlahernei și au hotărât ca, în fiecare an, să se prăznuiască, punerea veșmântului Născătoarei de Dumnezeu, în acea biserică, în ziua de 2 a lunii lui Iulie, în cinstea și slava Fecioarei Maria și a Celui născut dintr-înșea, Hristos Dumnezeuul nostru, Cel slăvit, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, în veci! Amin.

Sfântul Prooroc Ilie Tesviteanul

Sfântul Ilie (895 î. Hr.) era feciorul lui Sovac, preotul Legii Vechi, locuind în cetatea Tesve, din Galaad, de dincolo de Iordan, de unde și numele Proorocului, Ilie Tesviteanul, și a trăit cu peste opt sute de ani înainte de întruparea Mântuitorului, pe vremea lui Ahab, regele evreilor.

Acest rege își luase de soție o prințesă feniciană, Isabela din Sidon, femeie de alt neam și închinătoarea lui Baal, zeul fenicienilor. Și ea îndemna pe rege să părăsească vechea credință a iudeilor, în Dumnezeu cel adevărat, și să se închine lui Baal, nu numai el, ci să silească tot poporul să-l urmeze, întorcându-se la păgânătate. Deci, regele, prețuind mai mult deșarta frumusețe a femeii, decât mântuirea sufletului său, a părăsit credința cea bună și, îmbrățișând el însuși legea idolească, a dat poruncă, și mult ajutor, spre aducerea poporului credincios la închinarea idoliilor, prigonind pe apărătorii dreptei credințe, ridicând capiști idolești, pretutindeni pe pământul lui Israel, și ținând în mare cinste pe preotii lui Baal.

S-a ridicat atunci, la chemarea Domnului, Ilie Proorocul și, venind la curtea regelui, îl muștra, prin cuvinte aspre, pentru rătăcirea lui. Dar văzând că nu poate aduce pe rege la calea cea dreaptă a credinței strămoșești, i-a vestit că se va abate asupra țării o foamete mare, care va ține trei ani și

jumătate, ca pedeapsă pentru lepădarea lui de credință. Regele, căutând să-l omoare, Proorocul Domnului s-a ascuns, în cele din urmă, în Fenicia unde mâna regelui nu-l mai putea atinge.

După trei ani și jumătate însă Proorocul s-a întors la curtea lui Ahab. Cu jertfa adusă pe muntele Carmel, Proorocul a dovedit că străvechea credință, pe care o apăra el, era credința cea adevărată. Poporul însuși, văzând minunata dovadă a Proorocului, a strigat: "Dumnezeul lui Ilie este Dumnezeul adevărat". Și, prinzând pe slujitorii mincinoși ai lui Baal, i-a ucis, ca să nu mai înșele pe nimeni. Și foamea a încetat, printr-o ploaie binecuvântată, la rugăciunea Proorocului.

Marele Prooroc Ilie a săvârșit multe alte fapte minunate: a înviat pe fiul văduvei din Sarepta Sidonului, a văzut pe Dumnezeu, la muntele Horeb „în vânt subțire”, pe cât este cu puțință omului a-L vedea, a despărțit Iordanul, lovindu-l cu cojocul, trecând ca pe uscat, și a stat înaintea lui Hristos, la Schimbarea Lui la Față, pe Tabor. Iar, când s-au sfârșit zilele Proorocului Ilie, a fost ridicat la ceruri într-un vârtej de flăcări și într-un car de foc. Sfânta Scriptură și tradiția Bisericii ne spun că Sfântul Ilie va veni, iarăși pe pământ, la sfârșitul veacurilor, ca Înaintemergător, la cea de-a doua venire a lui Hristos, în slavă. Amin.

Sfântul Marele Mucenic și Tămăduitor Pantelimon

Acesta a trăit pe vremea împărăției lui Maximian Galeriu, de neam din cetatea Nicomidiei, din tată închinător la idoli, care, mai pe urmă, s-a făcut creștin prin învățăturile fiului său, și din mamă, Evula, care credea în Hristos, iar, de la naștere, se numea Pandoleon, nume, care tâlmăcit, însemnează: "Cel în toate puternic, ca un leu". N-a avut parte multă vreme de povățuirea creștină a mamei sale, deoarece, curând, ea s-a mutat la cele veșnice. Sub îndrumarea tatălui său, copilul a uitat repede învățătura creștină a mamei sale și a ajuns ca și tatăl său, închinător la idoli.

La vârsta cuvenită, Pandoleon a fost trimis de tatăl său la școlile vremii, unde a învățat multă filozofie, iar, mai apoi, s-a făcut ucenic la un doctor, cu mare slavă, din cetate, Eufrosin cu numele, de la care a desprins cu temeinicie, meșteșugul tămăduirii bolilor. În vremea aceasta, Pandoleon a cunoscut și pe bătrânul preot Ermolae, care a început a-i lumina mintea, învățându-l credința în Hristos, iar meșteșugul duhovnicesc al tămăduirii în Domnul l-a învățat, rugându-se împreună cu dânsul. Deci, au înviat astfel un copil mușcat de viperă, care zăcea mort în drum. Drept aceea, Pandoleon a fost botezat de către bătrânul Ermolae, luând numele de Pantelimon. Cu puterea lui Hristos, l-a făcut pe un orb să vadă, aducând astfel și pe tatăl său la dreapta credință. Iar mucenicia Sfântului Pantelimon de aici a venit, căci, întrebând fiind, cel ce fusese orb, la judecată, cine a fost pricina tămăduirii lui, acesta a răspuns: "Pantelimon, doctorul, m-a tămăduit, în Numele lui Hristos, în care a spus că și el crede". Deci, îndată, împăratul a poruncit de i-a tăiat orbului capul. Între timp, a fost adus și Pantelimon la împărat și, fiind întrebând, a răspuns, fără să se clatine din credința lui Hristos, nici la fâgăduințe, nici la înfricoșări. Drept aceea, a fost bătut cumplit și ars cu făclii. Și îl îmbărbăta pe el Domnul Hristos, arătându-Se lui sub chipul bătrânului Ermolae, încât i se părea, că împreună cu el, a intrat în clocotul plumbului topit, în care fusese aruncat Sfântul. De asemenea, și din mare, după ce l-au aruncat, a ieșit cu totul sănătos. A fost dat și la fiare și a rămas nevătămat de ele. A fost, în sfârșit, legat de o roată cu colți de fier, aruncată, de la un loc înalt, în jos, la vale, ca să-l sfâșie, dar roata s-a sfărâmat în bucăți, iar Sfântul a rămas nevătămat.

Deci, împăratul rămânând uimit, de toate aceste minuni, pe care le făcea Dumnezeu, pentru Sfântul Său, a zis către el: "Cine te-a învățat să faci atâtea farmece"? Sfântul a răspuns: "Nu sunt farmece, ci dreapta credință creștinească, pe care am învățat-o de la sfântul Ermolae, preotul". Și, prinzând pe bătrânul Ermolae și pe cei doi ucenici ai lui, Erimp și Ermocrat, i-a chinuit cu multe răni și,

nevrând ei să se lepede de Hristos, i-a osândit la tăiere cu sabia. De asemenea, văzând împăratul că și fericitul Pantelimon nu se pleacă, cu nici un chip, la păgânătatea lor, l-a osândit și pe el la moarte tăindu-i-se capul cu sabia.

Deci, după ce Sfântul s-a rugat, și-a întins grumazul, de bună voie, și i-au tăiat capul. Și a venit un glas de sus, întărind schimbarea numelui său în Pantelimon, ca o chemare vădită a Sfântului milostiv, ca să miluiască pe toți cei ce aleargă la el cu credință în nevoile lor. Amin.

DIN VIAȚA PAROHIEI

Sâmbătă, 1 Iunie 2013 s-a organizat un pelerinaj la Mănăstirea Greacă "Sfinții Arhangheli" de la Levin, la care au participat preotul paroh și un grup de credincioși din Parohie. La Mănăstire s-a slujit Sfânta Liturghie în limbile greacă, română, engleză și sârbă. După slujbă s-a servit prânzul împreună cu toți credincioșii prezenți, apoi, la întoarcere, s-a făcut o vizită pastorală la câteva familii de români din zonă.

Joi, 13 Iunie 2013, de ziua Înălțării Domnului, s-a săvârșit Sfânta Liturghie în Biserică, prilej cu care s-a făcut și pomenirea eroilor neamului, precum și a tuturor celor ce s-au jertfit în toate timpurile și locurile pentru apărarea țării și libertatea noastră.

În data de 23 Iunie 2013, în Duminica Rusaliilor, după săvârșirea Sfintei Liturghii, s-a organizat în Centrul Pastoral Misionar "Preot Gheorghe Speranță", ședința Adunării Generale Parohiale, în care s-a prezentat raportul financiar contabil pe anul trecut. Totodată, s-au mai discutat câteva probleme administrative și s-a adus în discuție Statutul pentru Organizarea și Funcționarea Parohiei Ortodoxe Române "Sfânta Maria" din Wellington. Deși încă nu s-a ajuns la un consens în privința Statutului, după prezentarea pe scurt a punctelor principale, s-a cerut, totuși, un termen pentru analizarea și înțelegerea prevederilor Statutului până pe 21 Iulie 2013, dată la care se va ține o Adunare Generală Parohială Extraordinară pentru dezbaterea și, eventual, adoptarea lui, pentru intrarea în rândul alături de celelalte Parohii Ortodoxe Românești din Australia și Noua Zeelandă.

Obiectivul Statutului este de a aduce la o unitate de organizare și funcționare a tuturor Parohiilor Ortodoxe Românești din Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande, precum și la unitate de credință și trăire conform Sfintelor Canoane, Tradiției Bisericii și Rânduielilor Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, ținându-se cont de legislația în vigoare a țării de reședință, precum și de specificul fiecărei Parohii. Se urmărește, așadar, o unitate în diversitate, pentru că toți credincioșii suntem, fiecare în parte, mădulare ale unui singur Trup al lui Hristos, adică ale Bisericii.

Sâmbătă, 29 Iunie 2013, de Sfinții Apostoli Petru și Pavel, s-a organizat la Biserica Ortodoxă Rusă "Hristos Mântuitorul" din Miramar, Wellington, conferința cu tema "Misiunea Bisericii Ortodoxe în Lumea Nouă". După săvârșirea Sfintei Liturghii în limbile rusă, română, greacă și engleză, în sala socială a Parohiei s-au ținut cuvântările conferențiarilor: P. S. Amfilohios, părintele Meletios, părintele Ian Nielsen și părintele Pavlos Patitsas.

În deschiderea conferinței s-a cântat Troparul Rusaliilor în limbile greacă, arabă, engleză și română, apoi a vorbit gazda, părintele Alexandr Skorik, apoi Prea Sfințitul Amfilohios, urmând părintele Meletios și părintele Ian. La conferință au participat în jur de 8 clerici și un număr important de credincioși ortodocși din Wellington de diverse naționalități.

Pe parcurs s-au organizat 3 grupuri de credincioși în care s-au purtat discuții libere, apoi au vorbit despre însemnătatea Ortodoxiei câteva persoane botezate de curând în credința ortodoxă.

*În finalul conferinței s-au făcut câteva scurte actualizări a celor prezentate și s-a concluzionat că deși nu suntem foarte mulți ortodocși în Noua Zeelandă, Dumnezeu lucrează activ în lume, iar noi, după cum o scânteie poate aprinde pădurea, așa putem răspândi ortodoxia în lume prin exemplul trăirii noastre. S-a avansat și ideea unei colaborări a preoților ortodocși din Wellington, cu binecuvântarea Episcopilor Eparhioți, în vederea participării tuturor naționalităților ortodoxe la o emisiune de Radio locală în limba engleza, pentru prezentarea *Învățăturilor de Credință Ortodoxă și a Bisericii Ortodoxe.**

Îndemn la Rugăciune și trăire creștinească

Întrucât Duminică 23 Iunie 2013, de Rusalii, în apropierea localității Podgorița din Muntenegru, s-a prăbușit un autocar românesc într-o prăpastie, provocând moartea a 18 români, vă îndemnăm să faceți fiecare o rugăciune pentru cei plecați din această lume, urmând în același timp exemplul muntenegrenilor care, fără să țină seama de pericol, au coborât în prăpastie să dea o mână de ajutor fraților noștri români, în locul cărora putea să fie oricare dintre noi.

*Transmitem condoleanțe familiilor îndurerate și din partea Românilor Ortodocși din Wellington!
Dumnezeu să-i odihnească!*

ÎNVĂȚĂTURI DUHOVNICEȘTI

Cuvânt al Sfântului Vasile, despre viața lumii acesteia

Viața lumii acesteia este plină de multe griji și de suspinuri și nici unui om nu-i este fără de necaz, ci, plină este de înșelăciune și de toată răutatea. Cei ce, adică, nu-s însoțiți prin Taina Nunții, se luptă cu poftetele cele spurcate, iar cei însoțiți, multă neînțelegere au pentru treburile caselor. După nașterea de copii, vine grija de a-i hrăni pe ei, grija de a păzi credința în căsnicie, ceartă cu vecinii, procese pe la judecătorii. Și fiecare zi, venind, își aduce a sa întunecare. Începând de la cel ce poartă porfiră și coroană, până la cel ce poartă zdrențe de pânză, socotim grijile, ziua și noaptea, cu care și în somn ne amăgesc demonii. Că omeneștile treburi sunt asemenea cu marea cea tulbure, numai că, întru aceasta te îneci pe uscat. Unul are destul pământ ca să are; altul căruia nu i s-a dat, vrea să ia; iar altul pe cât a luat, se întărită să nu dea. Unii încă și la camătă sunt nesăturați, iar alții și de avuția cea adevărată se lipsesc. Iarăși cei ce nu au nimic se supără pe ei înșiși, iar cei ce au mai mult decât nevoia lor, se ceartă. Săracul cel ce nu are este ocărât, iar celui ce are, i se întind curse.

Cei ce sunt în dregătorii, se înalță, adeseori, se sfădesc și se bat între ei; cu nesăturare jefuiesc și din greu se ostenesc. Minciuna s-a preainălțat, dragostea a fugit, adevărul a părăsit pământul, fățarnicii și vorbitorii de rău sunt cinstiți și oamenii nedrepti stăpânesc cetățile. Deci, acestea toate adunându-se, Proorocul zicea: "În deșert se tulbură tot ce viețuiește cu nedreptate". Drept aceea, fraților, să ne îngrijim de a noastră mântuire și milostiv spre noi să facem pe Dumnezeu, prin faptele noastre bune. Amin.

PAGINA GOSPODINELOR

Sarmale de post cu ciuperci:

- 500g ciuperci;
- 2 pungi de soia granule;
- 2 ardei;
- 3 cepe;
- 2 morcovi;
- ½ cană orez;
- Sare, piper
- Varză.

Se pune soia granule la fiert pentru 10 minute; după fierbere se lasă la scurs și între timp se prepară umplutura: morcovul ras și ardeiul cu ceapa tocate se pun la călit pentru 5 minute, se adaugă ciupercile tăiate și orezul și se lasă să se călească toate. După ce s-au călit, se adugă peste soia și se condimentează cu sare și piper, sau vegeta. Compoziția se înfașoară în foile de varză. Se așază sarmalele făcute într-o oală, se pune bulionul și câteva foi de dafin în mijlocul lor; se fierb până ce se pătrund foile de varză. POFTĂ BUNĂ!

Prăjitură Trandafir de post:

- 200 ml nectar de piersici;
- 30 g drojdie proaspătă;
- 400 g făină;
- 4 linguri de zahăr;
- Praf de copt;
- 1 lamâie;
- 60 ml ulei;
- Sare.

Se face maiaua din nectarul de piersici, drojdia și 2 linguri de făină, se lasă la dospit 10 minute mestecând în timp ce își mărește volumul. Într-un castron se pune făina, praful de copt, sare, zeama de lămâie și maiaua preparată. Se amestecă foarte bine, spre final se adaugă și uleiul. Se lasă la dospit 1 - 2 ore.

Umplutura:

- 200 g nuci măcinate;
- 5 linguri de zahăr;
- Esență vanilie;
- 3 linguri de cacao;
- 100 ml nectar de piersici.

Se fierbe nectarul de piersici, zahărul și cacaoa pentru 5 minute; se ia de pe foc și se adaugă nuca măcinată cu esența de vanilie.

Se întinde o foaie pe care se pune umplutura și se rulează; se taie în 8-10 bucăți care se pun una lângă alta, ca petalele unui trandafir, cu tăietura în sus într-o tavă rotundă tapetată cu făină sau hârtie de copt. Se pune la cuptor 30 - 40 minute la foc mediu. După coacere, se unge cu miere și se presară nucă de cocos.

Pentru alte idei și sugestii despre gătit, așteptăm propunerile dumneavoastră pe adresa de e-mail a Parohiei sau la Biserică.

POVESTEA VORBEI

”De pe vremea lui Pazvante Chioru”

Această sintagmă a intrat în circuitul limbii române făcând referire la vremuri de demult apuse, evenimente ieșite din actualitate, având înțelesul de vechi, arhaic, fapt din trecutul îndepărat.

Cine a fost Pazvante Chioru' și cum a rămas el în folclorul românesc prin această expresie?

Ei bine, Pazvante, pe numele adevărat Osman Pazvantoglu, a devenit personaj de basm deoarece a cutezat să se ridice împotriva autorității Înaltei Porți și să creeze un adevărat pașalâc independent, cu capitala la Vidin, relații diplomatice private și monedă proprie. El este cunoscut și drept conducător al bandelor de „pazvanți” care au întreprins unele din cele mai crunte jafuri din istoria Țării Românești.

Numele lui Pazvante a rămas impregnat în mintea și în conștiința poporului român drept cel al tâlharului sângeros care a terorizat Țara Românească și care, la 1800, a jefuit și a incendiat Craiova. Din cele circa 7.000 de case, câte avea pe vremea aceea Craiova, doar 300 au rămas neincendiate.

Numele de Pazvante Chioru' i-a rămas acestui personaj de poveste în urma unei lupte cu cetele de haiduci români, când Iancu Jianu îi scoate un ochi cu iataganul.

PAGINA COPILOR

Musca la arat

De Alexandru Donici

*De la arat un plug,
Venea încet spre casă
Și, la un bou pe jug,
O muscă se-așezasă.
Iar ei, spre-ntâmpinare,
O altă muscă-n zbor
Îi face o întrebare:
-De unde, dragă sor”?
-Și mai întrebi de unde!
Ei musca îi răspunde
C-un aer supărat.
Au nu priepi ce facem?
Nu vezi că noi ne-ntoarcem
Din câmp, de la arat!?*

*Spre laudă deșartă
Mulți zic: noi am lucrat,
Când ei lucrează-n faptă,
Ca musca la arat.*

Să învățăm o rugăciune

*Doamne, Doamne ce minune
Vine către mine
Îngerașii lin coboară,
Ce frumos, în prag de seară!
Copilaș, Domnul Iisus,
Pe-o rază vine de sus.
Fiu al Tatălui Ceresc,
Doamne, Doamne-Ți mulțumesc!
În minunea ce ne vine,
Ne-ai trimis mare minune,
Cea mai mare pe pământ,
Pe Iisus, pe Domnul Sfânt!*

Să povestim

Șoricel de bibliotecă

A fost odată un șoricel de bibliotecă. Era un șoricel de bibliotecă fiindcă așa dorise mama lui. Ea îl trezea dimineața devreme și îi arăta rafturile pline de cărți ce trebuiau devorate. Șoricelul nu știa de ce trebuiau devorate, dar îi făcea mamei pe plac, fiindcă la sfârșitul unei zile petrecute în compania cărților groase, primea un păhărel cât un degetar cu lapte nespus de dulce. Înainte de a roade paginile cărților, șoricelul avea datoria de a le citi; pare-se pentru a aduna multe cunoștințe și a deveni, astfel, primul savant din lumea rozătoarelor. Evident, după exemplul strălucit al șoricelului bucătar. Însă un lucru nu prea mergea în toată afacerea asta: râvna mititelului nu era pe măsura râvnei mamei sale, care începuse deja să dea interviuri în fața unui ciob de oglindă:

-Fiul meu a dat gata, până acum, trei rafturi de bibliotecă. E specialist în matematică și astronomie, în chimie și botanică. Germana o chițăie cursiv, la fel și engleza. Doar partiturile pentru pian nu le-a putut digera încă... sărăcuțul, nici să doarmă nu mai are timp, dar îl înțeleg: este atât de studios și de ambițios! În timpul acesta, ceilalți șoriceți alergau netulburați prin podul casei, printre jucării vechi și manuale școlare, apoi ieșeau în câmp, unde li se pierdea urma pentru câte o zi întreagă. Seara se întorceau acasă, "prăpădiți și la fel de proști", după cum li se dădea de înțeles, fără însă a le fi refuzată porția de cașcaval furat cu mare demnitate din cămara proprietarilor.

Păhărelul cu lapte, îl primea, se înțelege, doar șoricelul de bibliotecă, deoarece se trudea nespus pentru o carieră de succes, cât mai departe de hotarele acelei case modeste, care îi ținea pe toți.

Într-o zi, însă, ce să vezi? Proprietarul cel bătrân, care nu mai dădu prin bibliotecă de vreun an de zile, intră pentru a căuta o carte cu povești. Când să o apuce, prinse coada micuțului savant, care nu avu nici timp, nici pricepere să scape și acum se legăna cu capul în jos, chițăind după ajutor.

- Ce-mi faci dumneata aici? îl întrebă omul mirat, cu ochii la rafturile de pe care dispăruseră cărțile sale cele mai scumpe.

- Eu? Studiez! răspunse șoricelul de bibliotecă, nutrind speranța că omul îl va elibera pentru todeauna de această corvoadă!

- Sper că nu mi-ai mâncat și cartea cu povești! Dacă mi-ai mâncat-o și pe aceasta, nu scapi viu de aici!

- Nu, pe asta nu, zise el ușurat, mama a zis că nu-mi este de niciun folos acolo unde vreau eu să ajung!

- Bine, atunci îți dau drumul! râse omul. Spune-i mamei tale că biblioteca mea este prea mică pentru un șoricel atât de ambițios ca tine. De aceea, ar fi bine să vă mutați într-o casă mai mare.

- O să-i spun, domnule! Dar, vă rog, la plecare, puteți să-mi dați și mie să citesc ceva... mai ușor?

Așa se face ca micul rozător de bibliotecă primi cartea cu povești, descoperi pasiunea cititului, apoi pe a scrisului și, în ciuda mamei sale, care îl voia savant, deveni un simplu și fericit șoricel scriitor.

